

MARIA MARE DE L'ESPERANÇA II

Dimarts 15 juliol 2025. Dia de la processó de la Mare de Déu del Carme.

1. Hem titulat aquesta novena «Maria, mare de l'esperança». Per què? L'altre dia, el Josep, pacifista i sindicalista de tradició i amb un llarg historial en el treball per la pau, em deia, escandalitzat, que «en la seva vida no havia vist mai tants problemes des del punt de vista dels conflictes humans», en el nivell local i el nivell mundial. La pau sempre és un valor en risc. Avui fa més que 20 anys. Els equilibris del passat semblen desfer-se, en molts sentits. Experimentem un canvi molt fort en tots els ordres. Estem en moviment «cap a una altra síntesi», com diuen els filòsofs. Què passarà en el nostre món? No vull, ara, aigualir aquesta festa, però els números dels suïcidis entre els joves creixen. Per què? Per què no hi ha esperança? Per què la gent deixa aquest món voluntàriament? Per què no lluitem com abans? O potser aquest és un interrogant propi de «gent gran»? Potser no confiem prou en els joves. Cadascú ha de trobar les seves respostes. Què diem des de la fe? Deixeu-me compartir amb vosaltres un parell de coses.

2. Maria ha introduït en el nostre món l'esperança, que és Crist mateix. Déu ha tingut la iniciativa de mostrar-se, revelar-se. Això significa: «hi ha sentit». «Hi ha vida». «Hi ha un amor anterior a nosaltres». La vida ha interromput «el lio dels homes», si em permeteu l'expressió massa col·loquial. La Gratuïtat de Déu, en majúscula, ha penetrat la història i s'han engegat dinàmiques de vida, de plenitud, d'humanitat. Els homes som un desastre i una meravella; però enlloc de viure sols, podem viure oberts a la gratuïtat de Déu, a l'esperança que prové de la fe, i a tot el que desperta en la vida humana. La salvació de Déu va impregnant el cor de l'home i les seves accions en totes les dimensions. Penseu que els primers escriptors cristians parlaven del «perfum de Crist». Semblantment, encara que fent una mica poesia si es vol, podem parlar del «perfum de Maria». En aquest sentit, Maria és Mare de l'esperança perquè va tenir l'audàcia de obrir un espai en ella mateixa perquè «ressonés la Paraula de Déu». Maria, gairebé sense donar-nos-en compte, ens obre a Crist, ens capacita per a ser allò que estem cridats a ser: «oients de la Paraula», deia el teòleg Karl Rahner. Per això Maria és mare de l'esperança. Una segona cosa.

3. Maria ha vist «més». De fet, m'agrada pensar i afirmar que «Maria ho ha vist tot». És Mare de l'esperança també per aquest motiu. «La seva visió» no ha de fer referència, únicament, a la glòria de Déu en l'eternitat, sinó a tot el camí viscut a prop de Jesús. Maria va engendrar Jesús, el va alimentar, el va fer créixer, el va seguir en el seu ministeri, va veure créixer el grup de seguidors, el va veure morir, va experimentar la plenitud de la resurrecció i va veure créixer l'Església naixent on va tenir un paper rellevant. És «una visió de dona, de mare, de seguidora i de molt més que un apòstol». Maria, d'una manera precisa, goso dir, «és abans que nosaltres». Per això li devem veneració i culte. Cap experiència cristiana pot ser tant intensa i veritable com la de Maria. Per això Maria «va al davant». Per això Maria és «la mare de tots els cristians». Fa un temps una amiga em va dir que «li agradava molt veure i escoltar un cor de monjos o capellans cantant a Maria», amb les seves veus greus i profundes

(quan no desafinem, és clar). En aquest sentit, a la pel·lícula «De dioses y hombres» (2010), els monjos de Tiberine, canten la nit de Nadal un cant preciós que finalitza amb aquesta estrofa:

Voici la nuit,
La longue nuit où l'on chemine,
Et rien n'existe hormis ce lieu,
Hormis ce lieu d'espoirs en ruines :
En s'arrêtant dans nos maisons,
Dieu préparait comme un Buisson
La Terre où tomberait le Feu!

*Vet aquí la nit,
la llarga nit on caminem.
I no existeix res més que aquest lloc,
llevat d'aquest lloc d'esperances en runes:
parant-se a les nostres cases,
Déu va preparar com una Bardissa
la Terra on cauria el Foc!*

Són tant necessàries les esperances humanes en les diverses disciplines del saber, en la ciència, en l'educació, en la política, en el treball, en l'art, la música... **Tot el que és humà és tant interessant!** És tan valuós als ulls de Déu! Recordeu que l'Escriptura ens diu «interesseu-vos per tot allò que és autèntic, respectable, just, pur, amable, lloable, tot allò que sigui virtuós i digne d'elogi» (Flp 4,8). Allunyem qualsevol expressió de bonisme d'aquestes paraules perquè sabem que l'ombra del mal assetja a tots els homes. Que aquest interès de la nostra raó per les coses lloables i dignes, sigui completat i superat pel desig de Déu que creix en els homes gràcies a la contemplació de la figura de Maria. Que la mare de Déu del Carme augmenti en nosaltres tot allò que Déu vol sembrar en les nostres vides. Amen.

«Voici la nuit». Cf. «De dioses y hombres» (2010).

Autor : Didier Rimaud

Compositor : Jo Akepsimas

Editor : Studio SM

1. Voici la nuit,
L'immense nuit des origines,
Et rien n'existe hormis l'Amour,
Hormis l'Amour qui se dessine :
En séparant le sable et l'eau,
Dieu préparait comme un berceau
La Terre où il viendrait au jour.
2. Voici la nuit,
L'heureuse nuit de Palestine,
Et rien n'existe hormis l'Enfant,
Hormis l'Enfant de vie divine :
En prenant chair de notre chair,
Dieu transformait tous nos déserts,
En Terre d'immortels printemps.

3. Voici la nuit,
L'étrange nuit sur la colline,
Et rien n'existe hormis le Corps,
Hormis le Corps criblé d'épines :
En devenant un crucifié,
Dieu fécondait comme un verger
La Terre où le plantait la mort.
4. Voici la nuit,
La sainte nuit qui s'illumine,
Et rien n'existe hormis Jésus,
Hormis Jésus où tout culmine :
En s'arrachant à nos tombeaux,
Dieu conduisait au jour nouveau
La Terre où il était vaincu.
5. Voici la nuit,
La longue nuit où l'on chemine,
Et rien n'existe hormis ce lieu,
Hormis ce lieu d'espoirs en ruines :
En s'arrêtant dans nos maisons,
Dieu préparait comme un Buisson
La Terre où tomberait le Feu!

Mn. Xavier Navarro